

състрадание и самоотверженост.

Единъ мой съгражданинъ, живѣлъ въ Америка, разказва следното:

— Преди 14—15 години цѣлото ни семейство живѣхме въ сев. Америка, щата Мичиганъ, гр. Бател-крекъ. Кжщата ни бѣше на ул. Мартонъ. Азъ бѣхъ малко момче, ученикъ въ трети класъ. Въ сжщата улица имаме за съседъ М-ръ Стоунъ — човѣкъ веселякъ, но съ практиченъ умъ, като всѣки американецъ.

Стоунъ имаше две кучета, два голѣми *булдога*. (Булдога е особена порода едри кучета, съ голѣми глави и почти изправени чела. Макаръ да се счита, че кучето *булдогъ* е злобно, недостѣпно и тѣпо животно, но има случаи, особено въ Америка, кждето тѣзи кучета сж показали голѣмъ умъ, а даже и състрадание). Кучетата на М-ръ Стоунъ бѣха два умни булдога, които очудваха всѣки който ги познаваше.

Азъ ги виждахъ почти всѣки день, защото бѣха едни отъ постояннитѣ минувачи предъ вратата на нашата кжща. „Двата булдога“, така ги казваха хората, защото тѣ винаги върѣха заедно, бѣха се научили да ходятъ на пазаръ и да купуватъ разни продукти. Закачаха на едното куче кошничката, поставяха въ нея нѣкаква белѣжка и му казваха: „хайде Браунъ, върви при месаря!“ Браунъ (единия булдогъ) трѣгваше, а следъ него се измѣкваше Майкелъ (другия булдогъ), нераздѣлния другаръ на Браунъ. Браунъ върви, съ устата си придържа кошницата, а Майкелъ го следи и тежко и горко на нѣкой, ако се опита да имъ попречи на работата, по която сж трѣгнали или да ги нападне, Майкелъ се хвърляше съ голѣма злоба върху му и даваше пжтъ на другаря си Браунъ.

Пристигнатъ ли до месарницата, ако вратата е затворена, Майкелъ се повдига на заднитѣ си крака, отваря вратата и Браунъ, като старъ и познатъ клиентъ, влиза въ магазина. Вжтре, изправя се до масата на месаря и подава кошничката съ бележката.